

Varer, f. Eks. Bøger, som et bindende Tilbud. At det, for at et Tilbud skal blive bindende og kunne føre til Aftale, er en Forudsætning, at det kommer til den anden Parts Kundskab, saa at det f. Eks. bliver uden Betydning, hvis det gaar tabt undervejs til Adressaten, har man ikke anset det nødvendigt at udtale; det vil fremgaa tilstrækkelig tydeligt af § 8, hvorefter Tilbud eller Svar, som tilbagekaldes, er bortfaldet, saafremt Tilbagekaldelsen kommer frem til den anden Part forinden eller samtidig med, at Tilbudet eller Svaret kommer til hans Kundskab. Iøvrigt findes der ikke nogen Bestemmelse om, fra hvilket Øjeblik Bundethed indtræder for den erklærende. Spørgsmaalet om, fra hvilket Tidspunkt et Tilbud eller en Aftales Retsvirkninger, f. Eks. Tilbudsgiverens Omsorgspligt, Forsikrerens Risiko o. s. v. skulle regnes, har man ladet uløst i Erkendelse af, at en almindelig Regel herom ikke kan gives. De forskellige Retsvirkninger ville ikke altid i saa Henseende være samme Regel undergivne, og det samme Tidspunkt vil ingenlunde altid være afgørende for Tilbudsgiveren og for Modtageren.

I det svenske Udkasts § 1, 2det Stykke findes en Bestemmelse om, at med Hensyn til Aftaler, til hvis Gyldighed der efter Lovgivningen kræves Iagttagelse af en bestemt Form, gælder, hvad der særligt er fastsat herom. Naar en tilsvarende Bestemmelse ikke findes i dansk og norsk Tekst, er Grunden ikke den, at ikke det samme skulde gælde i Danmark og Norge, men alene den, at der i dansk og norsk Ret kun ganske undtagelsesvis kræves Iagttagelse af bestemte Former til Stiftelse af retsgyldig Aftale, medens saadant er mere almindeligt i Sverige, hvor f. Eks. alle Aftaler angaaende Salg af fast Ejendom skulde affattes skriftlig. I de faa Tilfælde, hvor Iagttagelse af en særlig Form er fastsat i dansk Ret, f. Eks. i § 5 i Lov Nr. 67 af 1ste April 1912 om Anvendelse af udenlandske Arbejdere, maa det i den svenske Teksts § 1, 2det Stykke udtalte ogsaa gælde her i Landet; men man har anset dette

for saa selvfølgelig, at man ikke har fundet det nødvendigt at udtale det.

§ 2.

Det vil sædvanligvis ikke være Tilbudsgiverens Mening at binde sig for et længere, endsige et ubegrænset Tidsrum. Ofte vil han selv fastsætte en Frist, efter hvis Udløb han vil være fri, saafremt Tilbudet ikke forinden er akcepteret af den anden Part. Om dette Tilfælde handler § 2.

Er en saadan Frist fastsat, kan det tænkes, at det udtrykkelig er angivet i Tilbudet eller dog fremgaar af Omstændighederne, om Meningen er, at antagende Svar skal være kommet Tilbudsgiveren i Hænde, inden Fristen er udløben, eller at det skal være tilstrækkeligt, at antagende Svar — forudsat at det ikke forsinkes undervejs — er afsendt, inden Fristen er til Ende. I de fleste Tilfælde vil Tilbudet imidlertid ikke indeholde nogen Vejledning til Afgørelse af Spørgsmaalet om, hvorvidt Fristen skal forstaaes paa den ene eller den anden af disse Maader, saaledes f. Eks., naar det i Tilbudet blot hedder „Svar senest den 9de“ eller lign. Begge Forstaaelser ville da i og for sig være mulige. Men den naturlige, i og udenfor Handelsforhold almindelige Forstaaelse er den, at Svaret skal være kommet frem til Tilbudsgiveren inden Fristens Udløb, se saaledes ogsaa den tyske borgerlige Lovbog § 148, sammenholdt med § 130, og den schweiziske Forbundslov om Obligationsretten Art. 3, jfr. ligeledes § 152 i det østerrigske Udkast af 1912 til Lov om Forandringer og Tillæg til den almindelige borgerlige Lovbog og § 935 i det ungarske Udkast af 1901 til en almindelig borgerlig Lovbog. I Overensstemmelse hermed gives Reglen i § 2, 1ste Stykke, der jo ifølge § 1 holder aabent, at Handelsbrug eller anden Sædvane vil kunne føre til et andet Resultat, uanset at den brugte Udtryksmaade i sig selv er ganske neutral.

Det er efter Udkastet og de ovenfor nævnte Lovbud tilstrækkeligt, at Svaret er kommet frem til Tilbudsgiveren eller, som det udtrykkes i svensk Tekst, kommet Til-